

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czim alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 12 korona, félévre 6 korona, negyedévre 3 korona.
Egyes szám ára 10 fillér.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: DEBRECZ.

ULA-KÖNYVTÁRSZÁMÁJA (iskola-utca 4. sz.)

Nagypénteken.

(S.) A tűnő és jövő nemzedékek immár csaknem kétezred év óta csüngnek áhitattal a Golgota magaszton drámáján. melynek emléket oly megható alakban ünnepli a mai napon az egyház. A történelem annalesi sok megható, tragikus események, megrendítő katasztrófák emlékeit jegyezték fel; de az emberi szív, az a kis húsdarab, mely egy kis világot rejt mély redői között: szükségét érzi annak, hogy a megváltás nagy művéről, a Golgota drámájáról évenként megemlékezzék.

Mi ennek az oka? Miért vágyódik az emberi szív újra és újra visszaidézni a Názarethi véres áldozatot? Hisz az áldozat emléke csak fájdalmat okozhat neki. — hisz a keresztben vergődő ártatlanság kihulló vére csak fájó érzést költethet fel benne? Igen: az emberi szívben kétezredéves viszhangja kél a kalapács ütésének, de ez nem a rémület érzete, hanem a keresztre feszített Igazsággal együttérző szív isteni fölmagasztosulása, mely enyhet, békét ad a zaklatott emberi szívnek. Nem az elbukott igazság vérbefojtott drámája, de a befejezett megváltás isteni művének vigasztaló lehellete sugárzik le ránk a keresztől — és ez enyhet, nyugtot ad. Epedve nézünk a keresztre, melynek látása fáj és mégis enyhülést nyújt. Óhajunk minden

évben egyszer odaállani a kereszt alá, hogy erőt és bizalmat merítsünk megküzdeni az élet nyomoruságaival, és míg azt tesszük, elcsendesült szívvel nézhetünk földi bajaink elé.

Az emberi élet chaotikus hullámzásaiban felszínre vergődik a vágy, a megállapodás az egység felé, mely csak a kereszténység ölében lehet fel. A haladást tekint az ember feladatának. És korunk ennek teljesítésében bámulatos tevékenységet fejtett ki, de nem menten a tévedésektől. Míg a büszke emberiség fölhat a távoli égi testekhez, mértékre veszi a tért és időt, megelégedzik arról, kinek hatalma kiírta a csillagok futását s ki egyedül él a tér és idő határai által nem korlátozva. Míg az ember le száll a föld méhébe, hogy rejtett kincseit felszínre hozza, elfeledkezik arról, ki mindenhatóságával uralkodik a föld mélyében és a tengerek mélységeiben.

A korszellem a vallást ábrándnak jelezvén, túlhaladott álláspontnak tekinti, nem vévén észre, hogy a hasznosság alapelveire fektetett rendszerből mi boldogsága sincs az emberi társadalomnak. A korszellem az egyetemes forradalom színterére vonta a romboló szenvedélyeket, szabad teret engedvén neki, fokozta az ember nyomorát, melyen nem tud többé segíteni. A korszellem romboló nyomában ott olákdok a socialismus, nihilismus, anarchia, társadalmunk e

kétségbeejtő betegségei, melyek az egyetemes felforgatás előhírnökei és a társadalomnak, a hasznosság elvekre fektetett társadalomnak bukását hirdetik előre.

Társadalmunk sötét labirintbe tévedt, melyből a szabadságvesztés kilopta a mentő fonalat. Tévelyegve jár és ügyele az utvesztőben a társadalom, keresi a kibontakozást, melyet nem tud megtalálni. Elégedetlenné lesz és ha elfáradt a czéletalan küzdelemben, boszulóként fordul azok ellen, kik utvesztőbe csalták. A társadalom ujja születése szükséges ehhez. Nem az ember lett rosszabbá a társadalomban. Az ember most is olyan, mint volt kétezredévvél ezelőtt, de gondolkozása, hite, elvei változtak meg az idők futásában. A korszellem mélyre rontotta meg a társadalmat, elvévén hitét és bizalmát. Égre tekint az ember ma úgy, mint egykor, de vigaszt nem talál, mert szíve nem tud megdöbanni az Isten magasztos gondolatánál, hiányozván belőle a hit.

Valamint a haldokló ismét visszatér hitéhez, melyet ifjúságában követett, de az élet csábjai között hűtlenül elhagyott, úgy fog visszatérni a vergődő társadalom ismét a Golgota keresztjéhez. Ez a kereszt diadala, melyet a világesemények soha nem fognak leronthatni, hanem csak megerősíteni.

Az emberi alkotások romjai fölött mindig fog fényleni a kálvária keresztje.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

A vén leány.

Irta: Kincs István.

Vén kisasszony ül a mormoló patak partján...

Szinte fázom ettől a bevezetéstől. Éppen olyan mint egy szentimentális regény eleje. Pedig hát én nem akarok szentimentális regényt írni — én csak a valót, a reális valót mondom el.

Ott ül. Tulajdon szemeimmel látom. Bele néz a csűrrenő habokba, fejét tenyerére hajtja és — bizonyosan ábrándozik. Hallgat olyan néma, mint a borongó égerfák: se szél, se szellő nem kapazkodik a levelökbe. Szürke ruhájával olyan mint az időjárásokptatta szikla, melyek tetején pipacs virágzik: a kalapiján nyílik az a virág.

Mi juthat neki itt eszébe? Miért jár nap nap után erre a helyre, hol a járókelők annyira megbámulják. Van ki nevet is rajta. A legtöbb meg csak a vállát emeli s azt mondja:

— Megint ott ül a vén kisasszony!

Valamikor nem így beszéltek róla. Dehogy beszéltek. Hiszen fiatal volt valaha ő is: arczán az ifjúság rózsái nyíltak; szemében tűz ragyogott; szívében még pajzán jókedv lakott. Igen,

az öregapák emlékeznek rá, szépség volt ő, hódító, démoni szépség.

S ő nagyon is öntudatában volt a szépségnek. Volt szíve, szívérzés is fakadt. De a szeszély, a szép nő szépségei nem engedték azt az érzést érvényesülni.

Akkor is itt ült egyszer, hol most látom. Hová tekintete esett, virág nyílt a mezőn; fölében a dallos pacsirta hangja zongott s mellette egy fiatal ember ült.

Megszólt.

— Zsófi! — mondta megindult hangon — mondjam-e még egyszer hogy szeretlek?

Hanem Zsófi, úgy látszik, a tájra feledkezett: nem hallotta a fiatal ember szavait. S ez mégis megújra fölemelte szavát.

— Hallod-e, Zsófi, szeretlek, kimondhatatlanul szeretlek.

Erre már az is megmozdult. Felelet helyett fölkaczagott. De hogy is ne! Hát nem kacagni való az, mikor valakit mindig szerelmével üldöz valaki? Ha a patakról kezd beszélni, akkor annak suhogása érzéseinek örökkévalóságát juttatja eszébe: ha a naptól indul ki, akkor az ő szerelmét mindjárt ahhoz hasonlítja, mely szintén éget, szintén perzsel és így tovább. Nevetéségek is azok a férfiak!

Pauza áll be. Megint az ifju töri azt meg.

— Zsófi! — hallatszik a szemrehányása halkán — tudsz-e érezni?

És Zsófi mit tehetett volna? Fölkaczagott

megint. Vagy ne kaczagjon szemébe az olyan embernek, ki azt sem tudja, hogy az érzés olyan mint a virág, nyílnia kell, mikor az ifjúság tavasza életre szólítja?

— Zsófi! tehát nincs lozzám egyetlen szavad? — kérdi a fiatalember fájón.

A szép démon megint tudott ezeknek a szavaknak mosolyogni. Mert hát nem megmosolyogni való az a szerencsétlen, ki emyit erköldik, lelkét eladja a bubánatnak? pedig hát ha hallgatna, ugyan azt az eredményt érne el. Hiszen ő tudja szenvedni, talán hozzát is: de mert annyit erköldik s néz hozzá mint a lét-szükséztendő, hát játszik vele.

Kötekedni akar.

— Zsófi! — hangzik megint — te kétségbeeszes.

Erre már a szép leány is visszafordította a fejét. Megszólt. Azt kérdezte:

— Es mit tesz az olyan ember, aki kétségbe esik?

— Erre ha megenged, Zsófi én nem felelek — volt a fiatalember szilárd válasza.

A leány fölbigyesztette ajakát. Ha nem akar felelni, hát legyen meg a kedve. Pedig ő nagyon szeretné tudni, mit tesz egy kétségbeesett ember. Talán átkot szór az ég ellen? Konyult fejfel jár? Vagy talán se nem eszik, se nem iszik? Hm. Ő szeretne egyszer kétségbeesett embert látni.

Mai lapunk 4 oldal.

mely a félévezett szenedélyek árjában egyedül világítja meg az őrült ölébe vezető biztos ösvényt. Az ember óhajt boldog lenni vissza-vissza tér tehát évenként a kálvárián végrehajtott megváltás emlékéhez, mely vigaszt és békét ad a zaklatott emberi szívnek.

ÚJDONSÁGOK.

Nagypéntek.

Borus felhők uszálnak az égen. A nap-sugár ugy elbujt, mintha megijedt volna játszi természetű a komoly arcoktól. Közömbös, hideg és komoly arcok, csak ez a három fokozat van meg ma, s ebbe bele kell sorolnunk embertársaink legtöbbjét, még ha Jánus-feje van is egy-némelyiknek. Negyedik a vidám arcok, a nevetésre szétszaladt vonások osztálya nem létezik ma; vagy talán csak mi nem vesszük észre.

Benn van e kóvályóg szomorúság a levegőben s ha a szívvel szívná magába az ember, nem csilhatná ki jobban a rokon hangulatot onnan; a fenékre leszállott, valamelyik sarokba legyűrt, lekötözött gondolatokat, komoly, józan okosodásokat, melyek soknál csak egyszer szabadulnak fel talán évenként — Nagypéntek napján.

De akkor aztán uralkodnak. A Corso jórészt üres, — a hiúság, gyarlóság eleget járja ott egyébként tánczát; — a bársony ruha, selyem cilinder beszorul ma a templomba, — a rongyok mellé. Megférnek szépen együtt, pedig a Corsón soha sincsenek ilyen közel. A templom is pusztá, nincs semmi ékessége, végzetlen szomorúság költözött bele. Óriási ravatal az évenként megújuló temetéshez.

S valóban, talán a nagy kaszás tovasuhanását halljuk; a nagy „Al Gesu“ templom óriási öble tele emberrel, kik ma csakugyan nem tekintik e helyet valami színházfélnének, hanem a temetésről gondolkodnak, érzik a földöntuli dolgok közellétét, rémületes igazságát. A nagyvilági zajban tompa ész előtt éles villanás hasítja át a golgothai szűz a sötétségét: „a bűnért egy Istennek kellett meghalnia, s mi — bűnösök

Olyan furcsa gondolatok ostromolták. Küzdeni akart ellenük. De hasztalan, önkénytelen toltat a kérdés ajakára:

— És te kétségbeesnél, ha nem adnék reményt? ha azt mondanám, nem szeretlek?

— Erre már feleltem.

A szép hölgy ajkai körül démoni mosoly játszott. Vakító fogai baljóslatúan csillogtak. A két fogsor szétvált, a piros ajkak mosolyogni kezdtek s az a mozgás ebbe a pár szóba olvadt:

— No hát én nem szeretlek.

— Akkor Iszen veled! — mondá a fiatal-ember remegő hangon. — Fölkelt és megintült.

Zsófi utána nézett. Különös érzés vett rajta erőt, mikor látta ingó-bingó léptekkel távozni. Még akkor is utána nézett, mikor már eltűnt a patak bokrai mögött. Ezt hát belekergette a kétségbeesés örvényébe. És most tudni akarta, mit tesz majd az az ember?

— És az azt tette, hogy megházasodott.

Zsófi hangosan fölkapzott, mikor elsőben hallotta. De hogy is ne! hiszen ő másra, egészen másra volt elkészülve. Rettenetesen bántotta a dolgot. Sörtve érezte magát büszkeségében! Hogyan! hát az az ember őt csak olyan könnyen tudta elfeledni, neki csak oly kevés hatalma van a szívek fölött? Ha elkeseredik, ha fölakasztja magát, vagy ha belefut a Dunába, akkor, igen akkor, tudta volna szeretni, akkor meggyásolja, talán egy könyvet is ontott volna érte.

vagyunk? A gondolatnak ez a fale rémületes és vigasztalan.

A kálváriai horulattól beszáll egy kevés a szívébe, az ottl meg a templomot is a néma csendben elmélkedő tömeg föött. Valamelyik sarokból zokogó panasza emelkedik fölfelé. Mintha látnók az ősz prófétát zilált fűrtáival, omló könyveit; megépi kontúsét, ragyogó homloka porban hever, népét siratja. A bűnt siratja.

Ezek a sóhajok a szívbe markolnak. A könnyelmű szívbe, mely rózsás fátolán át mindent meglát az életből, csak a keresztet nem. A közönyös szívbe, mely nem akarja észrevenni a keresztet. A hitetlen szívbe, mely tudós fonséggel akarja megmagyarázni a kálváriát is, a keresztet is, letörölve róla azt, a mit nem tud megmagyarázni. S mindenekelőtt a bűnös szívbe, melynek hurjain ma a jó Isten kegyelme játszik. A dallam nyomán könyv faked, s könnyelmű és közönyös, hitetlen és hívő, de mindannyi bűnös, érzi magában az örök embert, az örök ember örök gyarlóságát, mely azt is, a mi egyedül értékes benne, a lelket, szárnyaitól akarja megfosztani. Az első könyv nyomán nyitva az ut a szívéhez.

A próféta nem sir. Felemeli könyvtől az arcát a porból, a homlokán isteni ihlet csókjá ég, s vihar módjára zug végig a templomon utolsó kiáltása: „Jerusalem, convertere ad Dominum Deum tuum“!

S ez a nyomortult szív ugy reszket, mintha a bűn tudata jégkéregbe akarná fojtani.

Menjünk az Istenhez, keressük meg az Istent. Hol van?

A tömeg felkerekedik és elmegy a Szent lépcső templomába. Hol van az Isten? Hajtsd le a fejedet, féreg; a milyen magas máskor, oly mélyre ereszkedjék most, egészen le az első lépcsőre, a hideg márványra, s meglátod az Istent.

... Elkinzött alak támoogy fölfelé. Tépett gnyruha alig fődé testét, mely reszket a fájdalomtól. A rongyok megöl vérynyomok szívárognak. Irgalmas Isten, minő jelenség! Fején a durvaság kegyetlen leleménye, tövises vesszőkörök, hosszú sebekben fészkelve. Arca fehér mint a márvány, kék és véres, s a szemekből könnyeket sajtol a fájdalom. Alig támoogy lépésről-lépésre, utánna durva gny

Hanem az az ember mindezt nem tette. Annak az elkeseredése tarolt virág volt, mely csak azért vesztette el szirmait, hogy magvait szét-szórhassa a mezőre, melyek nyomán új virág fakad. Meggyűlöte azt az embert. Ki látta, ezek után megházasodni! a prózai lélek.

Ha szembe jött vele, messziről kikerülte. Pedig irigy kárörömmel halgatott minden hirt, mely fölé keringett a városban. S a hir azt mondta, hogy az az ember boldogtalan.

Ugy kell neki: maga magát tette boldogtalan. Hiszen tudhatta volna, hogy érzés nélkül jellemes ember nem szokott frigyét kötni; tudhatta volna, hogy frigy, melyet a boszu diktál, csinált virág csak, élet és illat nélkül.

— És az a házasság bizony csinált virág volt. Rövid szélesöd, vihar előtt. Nem telt bele félesztendő és kitört a vihar is.

Előbb azonban találkozott az uton Zsófi-val. A leány meggyűlölte, kikerülte, menekült előle; de az egyszer nem térhetett ki. Összeérték. Az az ember köszöntött neki és azt kérdezte:

— Ugy-e még nem tudod, mit csinál a kétségbeesett ember?

Zsófi nem felelt. De az nem is várta különben a választ, csak fagyos nyugalommal folytatta:

— Nem sokára megtudod egészen. Hanem számolni te számolj az Isten ítélőszéke előtt.

Másnap ő nem volt többé. Föbe lötte magát. Tehát mégis. Igen, ez az ember kétségbe

hangzik, szitok, meg káromlás. S fenn a pogány római ajkáról mintha részvét rezegne: „Nézzétek, ember ez még?!”

Igen, ember, az Istenember. Ott állott a legfelső fokon, ősi és modern bűneink miatt roskadozva, szeméből szelid fény-sugárzott, míg meg nem törték a golgothai sötétségben, hogy kegyelme fényének adjanak helyet. Ez a fény áttörődik a szív falán, meletet visz magával; megoldvasztja a jeget, s beköltözik a bűnbánás szelleme. A könnyeseppek prizmáin vérynyomokat lát a hívő lélek a szent lépcsőkön, az édes Jézus lányomait, vércseppeit. Oh menjünk, tegyük meg ez utat nyomról-nyomra.

S térdén csuszak ezrek és ezrek egymásután fel, fáradsággal, fájdalommal fizetik meg mind a huszonnyolcz fokot. Keresik a bűnbocsátó Istent.

Nehéz felmenni? A hiúság zsibvásáralán, az élet éhes küzdelmeiben hármásával ugráljuk a fokokat; vagy képmutatás, hízég, évek fáradságos munkája vesz meg minden lábnyomot előre az ugnevezett karrier-ben. Mi a karrier, mi a dicsőség? Hideg csillagfény; eltd-e osztalni a szív borulatából csak egy árnyékot is? Nem.

Nem nehéz, nem szégyen térdénállva megjárni ez utat. A mi karrierünk a kereszt tövében végződik, ott a hol a bűnbocsánat fakad. Minél több a bánatból, a fájdalomból, a könnyekből, minél több sugár abból a tekintetből, mely jobb latorra esett, — annál nagyobb a karrier.

Bibor és selyem és daróc ott haladnak fáradsággal, fájdalommal. Fenn, a hol az Ember állott, a szentek szentében, édes megnyugvás fogadja a vándort. A vérynyomok eltűntek, az Ember fia már nem áll ott, mint kétezer év előtt, a lélek mégis megéri, hogy megtalálja a bűnbocsátó Istent. Beszállott a szívébe.

A mi karrierünk a kereszt tövében végződik.

A Szentföld után legszentebb helyen. Rómában, ez a Nagypéntek lefolyása a szívben ez a magyarázata sok hirtelen megtérésnek.

(Róma.)

Minimus.

— Klotild főhercegné Székesfejervárt.

Klotild főhercegné, József főherceg neje, mint értesülünk, június 8-án Székesfejervárra érkezik,

volt esve. Küzdeni akart balsora ellen, de erje gyengének bizonyult, hite megfogyott... és... ne folytassuk, ő nincsen többé.

Zsófi kíváncsisága ki volt elégitve. Tudta már, mit csinál a kétségbeesett ember. A függöny legördült s mégis, a tragédiának nincsen vége.

A szép démonban fölébredt a lelkiismeret. Ő kergette a halálba. Egy asszonyi szeszély, egy gyermeki kíváncság áldozatot követelt. S ez féldulta Zsófi nyugalmát mindörökre.

Hiszen ő szerette azt az embert. De ha szerette, akkor minek játszott vele? miért taszította el magától?

Józan észszel nem tudott rá felelni.

Százan rajongták körül. Százan rakták lábai elé szívöket, szerelmüket. De a hány-szor megkérdezték tőle:

— Mondja, Zsófi, szeret-e?

Mindannyiszor ott látta azt az embert kísértani alakjával, kit a halálba kergetett. S az ő nyelve le volt kötve, szíve összeszorult — nem tudott felelni.

Vén leányunk maradt.

Kimegy arra a helyre, hol valamikor együtt ültek. Tenyerébe hajta fejét s úgy hallgatja a patak suhogását. Az emberek meg, kik arra járnak: azt mondják:

— Ni, megint ott van a vén kisasszony!

hogy a koronázás évforduló ünnepe alkalmával az Örökimádás templom czébjaira eszközölköző gyűjtést személyesen vezesse.

— **József (Hercegg) Fiumében.** József főherceg családjával együtt Fiumében tölti a husvéti ünnepeket. A főherceg egész családjával együtt a jövő hónap közepén tér vissza *Alsuthra*. Ugyanekkor érkezik vissza Filóp orléansi herceggel, aki ekkor fog dönteni végleges letelepülése ügyében.

— **Magyar zarándoklat Rómába.** A hódot, melyet ez év ápril 24-én a hercegprímás vezérelte alatt utnak induló zarándokok fényes serege Rómában, Krisztus helytartója előtt bemutat, megható tanbizonyosága lesz a hálának, melylyel a magyar a pápaságnak tartozik. Ki ne tudná, mennyi áldozattal járult a római Szentszék ahhoz, hogy a törököt hódító utjában a magyarok sikerüljön feltartóztatnia, s midőn ezt megakadályozni már nem lehetett, mennyi erkölcsi és anyagi támogatással mozdította elő e pusztító ellenségnek országunkból való kiűzetését? Ha e történelmi faktumot hálával ismeri el a magyar minden különbség nélkül, mennyivel inkább harja át a köteles hála érzete a keresztény hívőknek szívére! Igen természetesen találjuk azért, hogy a szent évben, mely egyuttal a magyar kereszténység és királyság 900-ados évfordulója, a zarándoklat imponzansnak ígérkezik. Az eddig hivatalosan bejelentett tíz püspök között egyházmegyénk főpásztorának nevét is olvassuk. — Ez minden esetre buzdítólag fog hatni, hogy püspöki megyénkben is minél többen csatlakozzanak. — Mint Budapestről értesülünk, városunk országgyűlési képviselője Kalocsay Alán is részt vesz a zarándoklatban, még pedig azzal a dicső megbizatással, hogy szent Péter basilikájában az első szónoklatot ő tartsa, természetesen édes honi nyelvünkön. Isten áldása kísérje őt s mindazokat, kik a katolikus világ szívében sietnek vizsgálatást és erőt meríteni a múlt század megpróbáltatásaira, és az új saeculum küzdelmeihez. — Jelentkezés a részvételhez történhetik husvét ünnepéig a püspöki irodában, vagy a zarándoklatot rendező bizottságnál Budapesten, (Krisztinavárosi plebánia épületben.)

— **Uj aranygyapjas vitézek.** Monarchiának berlini nagykövetét, Szögyény-Marich László és gróf Cziráky Béla főudvarnagyt az aranygyapjas renddel tüntette ki a király. Szögyény-Marich László kitüntetésé kétségkívül összefügg a felség berlini látogatásával s méltó jutalma ama jelentős diplomáciai érdemeknek, melyeket néhai főispánunk fia a hármasszövetség megerősítése körül szerzett. Az új aranygyapjasok eltrajzát röviden a következőkben ismertetjük:

Ifj. Szögyény-Marich László született 1841. november 12-én Bécsben. A középiskolákat Székesfejérvárott, az egyetemet Bécsben végezte. 1861-ben lépett a közpályára, mint Fejérmegye aljegyzője, 1862-ben ügyvédi oklevelet nyerve, mint, joggyakornok a királyi táblánál működött. 1867-ben Fejérvármegye egyik szolgabírája lett, majd tiszteletbeli főjegyző. 1869-ben a bodajki kerület országgyűlési mandátumát nyerte el Deák-párti programmal. A Sennyei-csoport híve, de midőn 1875-ben ez a párt megszűnt és az egyesült ellenzék keletkezett, az egyik párthoz sem csatlakozott; párton kívüli maradt. 1878-ban a szabadelvű párthoz csatlakozott, akkor a pénzügyi bizottságba és a delegációba választott. Az utóbbiban több évig mint külügyi bizottság előadója szerepelt. 1882-ben a külügyi hivatalba mint II. oszt. osztályfőnök hivatott meg. 1883-ban I. oszt. osztályfőnökké nevezetett ki és a valóságos belső titkos tanácsosi címmel tüntetett ki, mintan már előbb cs. és kir. kamarás lett, a vaskoronarend I. osztályát is bírja.

1890. december 24-én a Szapáry-kabinet tagja lett, ő Felsége személye körüli miniszterre nevezetve ki. Egyuttal a főrendiház életosszignali tagjává is kinevezetett. Egy évvel később a monarchia berlini nagykövete lett.

Czirák Béla gróf született 1852. május 23-án *Lovaszberényben*, öcsése Antalnak. 1872-ben az igazságügyi ministeriumnál fogalmazógyakornok lett s ez idő alatt lépett a budapesti önkéntes tűzoltóegyletbe, hol a szivattyús és a mászóvizsgákat letette. 1873-ban fogalmazói minőségben a belügyminiszteriumhoz helyeztetett át. 1884-ben Fejérmegye főispánjává nevezetett ki. Ifj. Szögyény-Marich Lászlónak a kabinetle lépése után Cziráky a külügyminiszteriumba nevezetett ki, amelyben 1891-ben osztályfőnök lett. Ezt az állását később fölvtáta ő Felsége főudvarnagyi méltóságával.

— **A katolicizmus kilencszáz éves jubileuma.** A magyarországi katolicizmus kilencszáz éves jubileuma dolgában értekezlet volt Esztergomban Boltizár József püspök, érseki vikárius elnöklése mellett. Az értekezleten részt vettek: Rajner Lajos preláus, dr. Csernoch János, dr. Roszival István, dr. Walter Gyula, Wenczell Antal és Maszlaghy Ferenc kanonokok, Andrassy János alispán, Frey Ferenc, dr. Hulényi Győző és Komlóssy Ferenc országgyűlési képviselők, B. Szabó Mihály főjegyző, Vimmer Imre polgármester, dr. Perényi Kálmán főszolgabíró és Esztergom város társadalmának számos előkelő tagja. Az értekezletet Boltizár József püspök nyitotta meg. Azután Maszlaghy Ferenc adta elő az ünneplés tervét, ismertette a püspöki kar megállapodását, hogy a jubileumnak országos ünnepi karaktere lesz és hogy két helyen lesz ünnepség augusztus 15-én: Esztergomban szent István keresztelése helyén és Székesfejérvárott, a későbbi koronázó város falai között. A magyar szent korona jubileumát szent István napjára tervezik Budapesten. Jelezte, hogy az esztergomi ünnepségen a király, a pápai municius, a nagyhatalmak képviselői, a miniszterek, a főrendi- és képviselőház és a püspöki kar egy része is ott lesz. A püspök ezután előterjesztette már kész tervét, mire az értekezlet rögtön megválasztotta a végrehajtó, a rendező, az elszállásoló és fogadó bizottságot és szervezte a központi irodát.

— **Az igazságügyi palota.** „Mirel apánk nagy busan szolt”: az igazságügyi palota tervezés és keserves vajulás után valahára úgy látszik mégis tetet őt, még pedig ha az igazságügyminiszter leiratában foglalt ígéretnek hinni lehet, nem is olyan sokára, mint a kételkedők gondolnak. 1908. Sándor igazságügyi miniszter a minap leirt a székesfejérvári törvényszék elnökéhez, hogy a telek-kérdést mielőbb tisztázzák, mert 1901-ben már megkezdénék az építést. Az e végből tett kérdésre a polgármester ismételtén kijelentette, hogy a város a Kossuth-utcai ugynevezett „prófund” házat a hozzátartozó telekkel 29,390 forint átengedi, vagyis annyit, a mennyit a katonai kincstár azt a városnak visszaadni hajlandó, bár a telek annál jóval nagyobb értéket képvisel. Azonkívül a város az építéshez szükséges homok- és terméskövet ingyen adja, a várakí esatornát beboltoztatja, a Kossuth-utczát megfelelően rendezeti, továbbá a katonai élelmezési raktár részére 3200 ölnyi ingyen telket ad. Mindezt, a Kossuth-utczai telek árkülönböztetést leszámítva, még mindig 30,000 forintot meghaladó áldozatot jelent a város részéről, a minél többet a magas kormány még az esetben sem kívánhat, ha jövőre véletlenül mameluk képviselőt küldenénk az országgyűlésre.

— **Uj gyár Székesfejérvárott.** Rauscher Béla városunk törvényhatósági bizottságának ezen kiválóan agilis tagja, gyárat, mennél több gyárat kért az áprilisi közgyűlésen. Es alighogy megindult az általa javasolt mozgalom, már az első gyár fecskéje megerkezett. A kereskedelemügyi miniszter küldte, mi pedig saját érdekünkben azon legyünk, hogy ez a fecske itt fészket rakjon, megtelepedjék. A fecskét különben Dieffenbach Eugennek hívják és polgári foglalkozására nézve a *bozemi* konzervgyár-részvénytársaság igazgatója. Dieffenbach e hó 10-én megjelent *Hacrauc* József polgármester előtt és előadta, hogy a társaság hajlandó lenne Székesfejérvárott egy konzervgyárat felállítani, ha a város megfelelő méltányos támogatásban részesitené. Tíz hold földet, a vasuthoz közel, továbbá adoménességet és félmillió téglát kérne a várostól. A területből két holdat beépítenének, nyolcz holdat pedig műkertészeti cézlokra használnának fel olyképen, hogy a főzelék-konzervhez szükséges vetemény-magvakat természetesenek benne. A magokat azután eladnák azon gazdáknak, a kik a vetemény szállítást elvállalnák, mert a gyár csakis a saját magvaiból természetű veteményeket használja föl. A gyárat, mely állandóan 150 munkást foglalkoztatna, félmillió korona költséggel építenék. A polgármester a város részéről 10 évi adoménességet és egyéb kedvezményeket helyezett kilátásba, továbbá a kért 10 hold földet, mely szerinte legalkalmasabban a városi faiskola mellett levő területből lenne kihasítandó. A részvénytársaság 14 nap alatt kimerítő ajánlatot fog a városi hatóság elé terjeszteni.

— **Czimeres zászlók.** A belügyminiszter körrendeletben figyelmezteti a vármegye alispánját, hogy az egyesületek zászlóikon az ország czimerét nem használhatják. Hát hiszen jól van ez így, de még sem alhatjuk meg szó nélkül. Azok a mindenféle egyesületek bizonyára jobban megőrizték czimeres zászlóikkal a négy folyó és három bérce országának becsületét, mint a magas kormány az orsovai fejedelmi találkozáskor. Mikor a hajó farába dugták Magyarország lobogóját.

— **Koszoru megváltás.** Langráf Gábor városi bizottsági tag elhunytá alkalmából a gyásosi család koszoru megváltás czimén 30 koronát adományozott a jótékony neogyet czébjaira, melyért az egylet nevében halás köszönetet mond *Ite* Istvánné pénztáros.

— **Egy szélhámos Zichy Aladár grófnál.** Zichy Aladár gróf Mária-utca 33. szám alatt levő lakására a napokban beállított egy fiatalember a grófnak egy Mednyánszky László báró festőművész aláírásával ellátott levelet nyújtott át. A levélben Mednyánszky báró a levél átadóját a gróf pártfogásába ajánlotta azzal, hogy az illető nagyon tehetséges fiatal festő, aki önhibáján kívül jutott nyomorba. Egyuttal ajánlja, hogy vegye meg néhány képét és egy kis pénzsegéllyel is támogassa. Mednyánszky báró azonban, akinek már tudomására jutott, hogy valaki visszaéléseket követ el nevével, éppen a napokban jelentette ki a lapok útján, hogy a levéllel hazuló fiatalember közönséges szélhámos, mert ő senkinek sem adott ajánló levelet. Zichy Aladár grófnak tudomása volt Mednyánszky báró eme nyilatkozatáról és ezért felelet helyett rendőrt küldött, aki a suhanék a VIII. kerületi kapitányságra kísérte. Ott azután kiderült, hogy a szélhámos fiatalember nagyon jó ismerőse a rendőrségnek. Laczko Béla budapesti születésű 18 éves foglalkozás nélküli egyén, aki már hasonló üzelmek miatt ismételtén szenvedett börtönbüntetést, az illető töredelmesen bevallotta bűnét és elmondta, hogy üzelmét már hosszabb idő óta folytatta meglehetősen sikerrel. A rendőrség áttette ügyét a büntető járásbíró-sághoz.

— **M. Kir. Mezőgazdasági Múzeum.** Budapestre utazó olvasóink figyelmét felhívjuk a *m. kir. mezőgazdasági múzeumra*, melynek gyűjteményeit nemcsak a mezőgazdák, hanem mindazok haszonnal és tanulsággal tekinthetik meg, kik a mezőgazdaság vagy valamelyik ága iránt érdeklődéssel viseltetnek. E múzeumban hasznos és kártóvó állatok gyűjteménye, növénytermelési, kertészeti, gyümölcsészeti, szőlészeti, állattenyésztési, baromfitenyésztési, méhészeti, selyemtermelési tárgyak, gép- és eszköz-modellek, talaj- és műtrágya-minták, emléktárgyak, épületmodellek, statisztikai kimutatások láthatók. A múzeum, mely a VII. ker., Kerepesi-ut 72. sz. házban van elhelyezve, a hétfői és ünnepeket követő napok kivételével naponként d. e. 9 órától d. u. 1 óráig van nyitva és látogatása ingyenes.

Felölös szerkesztő: Chay Antal.

Gróf Zichy Pál Ferencz

nagyhörcsöki ménéséből

5 telivér és 63 félvér csikó és kancza

kerül eladásra

f. é. április 29-én d. e. 10 órakor

kezdődő árlejtés útján.

Bővebb értesítést nyujt:

Heisler Antal ispán,

Nagy-Hörcsök.

Posta és vasúti állomás: Sárbogárd.

125. sz. 1900.

Arverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírre teszi, hogy a sárbogárdi kir. járásbírósnak 1900. évi V. 107/5. számú végzésével Dr. Szabady József ügyvéd által képviselt czecei róm. kath. egyház felperes részére Dunay József czecei lakos alperes ellen 1347 korona 52 fillér követelés és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperesnél 1899. november hó 14-ik napján lefoglalt 1594 korona — fill. becsült ingóságokra a sárbogárdi kir. bíróság 1900. V. 107/5. számú végzésével az árverés elrendelteként, annak a felülfoglaltatók követelése erejéig is, a mennyiben azok törvényes zálogjogot nyertek volna, alperes lakásán Czece községben leendő megtartására, határidőül 1900. évi április hó 20-dik napjának délelőtti 9 órája tűzetik ki, mikor is a bíróság lefoglalt tehének, kocsik, ló, butor s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhívtnak emélfogva mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtó követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási ígyszókönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírott kiküldött-nél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítatik.

Kelt Sárbogárdon, 1900. évi Április hó 5-ik napján.

Mészöly Balás,
kir. bir. végrehajtó.

Knazovitzky Béla,

kalap, úri és női divatáru raktára
Székesfejérvár, Mádor-utca.

A tavaszi idényre különösen felhívom a n. é. közönség szives figyelmét a következő czikkekre:

a legjobb angol, Nutria és olasz gyártmányu kemény és puha kalapok minden létező szín és formákban. Ingek, gallérok, kézelők, zsebkendők, harisnyák és sétapálczák. Különlegességek sport és Tourista czikkokban.

Nyakkendőkben remek ujdonságok!

Valódi prágai glace, Buldogg és szarvasbőr kesztyűk, női Zugblusok selyem, Delain, Zepfir stb. anyagból, szövet, Trier ruhák fiuk és lányoknak. — Napernyők nagy választékban.

Az idényre való szükségletemet a fenti czikkekből még az áremelkedés előtt kötöttem le, a mi lehetségessé teszi részemre, hogy nagy választékkal, jó árukkal, különösen pedig jutányos árakkal ájjak a m. t. vevőim rendelkezésére.

A

„FEJÉRMEGYEI NAPLÓ“ KIADÓHIVATALA DEBRECZENYI GYULA könyv- nyomdájában

Székesfejérvár, Iskola-utca 4. szám.

**Mindennemű nyomtatványok gyors és pontos
elkészítése jutányos áron.**